

EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

الصدق مع الله

al-Ṣidq maʿa Allāh

Sinceritatea față de Allah

ʿAbd al-Razzāq al-Badr

INSTITUTUL TAWHID
tawhid.ro

‘Abd al-Razzāq ibn ‘Abd al-Muḥsin al-Badr

Sinceritatea față de Allah

الصدق مع الله

al-Ṣidq ma‘a Allāh

Institutul Tawhid

România · 2026

Titlul original: الصدق مع الله

Ediția I

Ediție în limba română publicată de Institutul Tawhid. Distribuție gratuită.

Institutul Tawhid · <https://www.tawhid.ro>

Text arab coranic: Tanzil Project, text Uthmani v1.1, © 2007–2026 Tanzil Project, licența Creative Commons Attribution 3.0 (CC BY 3.0), <https://tanzil.net> · <https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/>. Fragmentele sunt indicate ca atare. Textul arab este reprodus fără modificări.

Sinceritatea față de Allah

الصدق مع الله

În numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător.

Lauda Îi aparține lui Allah, Stăpânul lumilor. Mărturisesc că nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah, Singurul, fără asociat, și mărturisesc că Muḥammad este robul și Trimisul Său. Allah să trimită binecuvântarea și pacea Sa asupra lui, a familiei sale și a tuturor companionilor săi.

Așadar, subiectul acestei lucrări este de cea mai mare însemnătate. El merită să i se dedice întrunire după întrunire, pentru a-l discuta și a-i înțelege cuprinsul, datorită măreției și importanței sale, nevoii stringente de el și faptului că fericirea robului, în această viață și în Viața de Apoi, depinde de împlinirea lui. Robul nu are parte de izbăvire sau de fericire în această lume și în Viața de Apoi decât dacă se numără printre oamenii sincerității. Cel care cercetează Cartea lui Allah, Preaînaltul, și Sunna Profetului Său cel nobil — binecuvântarea, pacea și binefacerile lui Allah fie asupra lui — înțelege însemnătatea deosebit de mare a acestui subiect măreț.

Sinceritatea este o treaptă măreață și nobilă dintre treptele celor care înaintează către Allah, Binecuvântat și Preaînalt. De această treaptă țin toate faptele inimii, după cum de opusul ei, minciuna, ține orice stricăciune care apare în inimă. Orice îndreptare a omului, în cele din afară și în cele lăuntrice, își are obârșia în sinceritate, iar orice stricăciune a lui, în cele din afară și în cele lăuntrice, își are obârșia în minciună. Așadar, îndreptarea și stricăciunea se întorc la acestea două: întreaga îndreptare se întoarce la sinceritate, iar întreaga stricăciune se întoarce la minciună.

Allah, Binecuvântat și Preaînalt, a făcut din viața aceasta un sălaș al cercetării și al încercării, pentru a se deosebi cel sincer de cel mincinos și cel aflat de partea adevărului de cel aflat de partea falsului. Allah, Binecuvântat și Preaînalt, a spus:

﴿لَمْ أَحْسِبِ النَّاسَ أَنْ يَتْرُكُوا أَنْ يَقُولُوا ءَامَنَّا وَهُمْ لَا

يُفْتَنُونَ وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ^ط فَلْيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ

صَدَقُوا وَلْيَعْلَمَنَّ الْكَذِبِينَ﴾

Alif. Lām. Mīm. Oare oamenii socotesc că vor fi lăsați să spună: „Am crezut”, fără să fie încercați? Noi i-am încercat pe cei de dinaintea lor. Allah îi va cunoaște, desigur, pe cei sinceri și îi va cunoaște, desigur, pe cei mincinoși.

Coran 29:1-3

Aceasta înseamnă că viața de aici este un teren al examinării și un sălaș al încercării. Allah, Preaînaltul, a încercat în ea comunitățile de dinaintea noastră: „Noi i-am încercat pe cei de dinaintea lor”, adică i-a pus la încercare și i-a cercetat prin ceea ce îi deosebește pe oamenii adevărului de oamenii falsului și pe cei sinceri de cei mincinoși. Comunitatea aceasta este supusă aceleiași încercări ca ele.

Înțelesul cuvintelor Sale „îi va cunoaște, desigur” este: îi va vedea. Aici, prin cunoaștere se înțelege vederea, adică El cunoaște acel lucru văzându-l și cunoscând producerea lui. Căci cunoașterea lui Allah cu privire la faptele robilor este o cunoaștere veșnică, anterioară săvârșirii lor, precum și o cunoaștere după producerea lor — aceasta este cea avută în vedere aici —, de care sunt legate răsplata și pedeapsa.

Încercarea din această viață, prin care se deosebește cel sincer de cel mincinos, se întoarce la două lucruri. Primul: încercarea prin îndoieli înșelătoare, care vatămă cunoașterea și credința. Al doilea: încercarea prin pofte, care vatămă voința și fapta.

Când apar îndoielile înșelătoare, cel căruia Allah, Măreț și Preaînalt, îi dă izbândă să rămână ferit de ele prin credința corectă și statornică pe care i-a dăruit-o, prin sinceritatea față de Allah, prin legătura puternică cu El și prin adăpostirea la El, acela biruiește în această încercare și o trece cu bine.

Tot astfel, dacă asupra lui vin îndemnurile poftelor, iar el se îndepărtează de ele, caută adăpost în ascultare și în îndreptarea către Allah, Îi cere să-l scape de ele și fugă de drumurile și căile lor, va birui și el, cu ajutorul lui Allah, în această încercare și o va trece cu bine.

Cât despre cel răpit de îndoieli înșelătoare sau nimicit de pofte — Allah să ne ferească! —, aceasta este una dintre dovezile și semnele lipsei de sinceritate față de Allah ori ale slăbiciunii ei. Astfel se deosebesc oamenii și se împart în două cete: ceata sincerității și ceata minciunii.

Cel care își dorește binele se străduiește să-și țină sufletul în frâu Legii revelate și să-l supună limitelor și regulilor ei, pentru a-l feri de pierzanie și pentru a izbândi în această mare încercare. Izbânda este în mâna lui Allah, Binecuvântat și Preaînalt, Care nu are niciun asociat. Allah a spus:

﴿لِيَجْزِيَ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ الْمُنْفِقِينَ إِن شَاءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا﴾^ج

Pentru ca Allah să-i răsplătească pe cei sinceri pentru sinceritatea lor și să-i pedepsească pe fățarnici, dacă voiește, sau să primească pocăința lor. Allah este, cu adevărat, Iertător, Îndurător.

Coran 33:24

De vreme ce sinceritatea are acest rang înalt și această treaptă măreață, textele care îndeamnă la ea, o încurajează și arată virtutea și înălțimea rangului ei sunt numeroase. Ele arată că robul nu are izbăvire decât prin ea. Dintre acestea amintim, ca exemplu, cuvintele lui Allah:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ﴾

O, voi cei care ați crezut! Temeți-vă de Allah și fiți alături de cei sinceri!

Coran 9:119

Aceasta este o poruncă dată robilor să fie alături de cei sinceri, adică să fie ei înșiși oameni ai sincerității. Musulmanul nu poate fi alături de ei decât dacă se împodobește cu însușirea lor și se caracterizează prin ea; astfel ajunge să se numere printre ei. Această poruncă divină a venit după pomenirea primirii de către Allah a pocăinței celor trei rămași în urmă în expediția de la Tabūk. Ei nu și-au dobândit izbăvirea decât prin sinceritatea față de Allah și față de Trimisul Său — binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui —, prin ocolirea minciunii și depărtarea de ea. Sinceritatea este izbăvire, putere și liniște, iar minciuna este prăbușire, îndoială și dezamăgire.

În povestirea celor trei oameni de dinaintea noastră asupra cărora s-a închis o stâncă în peșteră — povestire relatată în cele două Șaḥīḥ și în alte culegeri, prin Ibn ʿUmar, Abū Hurayra, Anas și alții, Allah să fie mulțumit de ei —, într-o variantă a acestui hadith din Șaḥīḥ al-Bukhārī, transmisă de Ibn ʿUmar, cei trei, atunci când stâncă s-a închis asupra lor, și-au spus unul altuia:

إِنَّهُ وَاللَّهِ يَا هَؤُلَاءِ، لَا يُنْجِيكُمْ إِلَّا الصَّدَقُ، فَلَيْدَعُ كُلُّ رَجُلٍ مِنْكُمْ بِمَا يَعْلَمُ أَنَّهُ قَدْ صَدَقَ فِيهِ.

*Pe Allah, oameni buni, nimic nu vă va izbăvi decât sinceritatea! Fiecare dintre voi să-L cheme, așadar, printr-o faptă despre care știe că a fost sincer în ea.*¹

Ia aminte la aceasta: nu toate faptele văzute sunt sinceritate față de Allah, Binecuvântat și Preaînalt. Sinceritatea față de Allah este un lucru care ține de inimă și de lăuntrul omului: ce a urmărit prin acea faptă și care i-a fost ținta. De aceea, când fiecare dintre ei L-a implorat prin fapta sa bună — unul, prin bunătatea față de părinți; altul, prin ferirea de adulter după ce avusese puțința să-l săvârșească, în ciuda dorinței sale foarte mari și a stăruinței sale; iar al treilea, prin plata deplină a dreptului lucrătorului, dându-i și creșterea și sporul câștigate de plata lui —, fiecare a spus în rugăciunea sa către Allah, Binecuvântat și Preaînalt:

إِنْ كُنْتُ تَعْلَمُ أَنِّي فَعَلْتُ ذَلِكَ ابْتِغَاءَ وَجْهِكَ فَافْرُجْ عَنَّا فُرْجَةً.

*Dacă Tu știi că am făcut aceasta căutând Fața Ta, deschide-ne o cale de ieșire!*²

1 Șaḥīḥ al-Bukhārī, nr. 3465.

2 Șaḥīḥ al-Bukhārī, nr. 3465.

Sinceritatea îl izbăvește pe rob din încercările acestei lumi, din strămătorările, spaimele și nenorocirile ei; tot ea îl izbăvește în Ziua în care va sta înaintea lui Allah, Binecuvântat și Preaînalt. Allah a spus:

﴿هَذَا يَوْمٌ يَنْفَعُ الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرَى
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ
وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾

*Aceasta este Ziua în care celor sinceri le va folosi sinceritatea lor.
Ei vor avea grădini pe sub care curg râuri și vor rămâne în ele
veșnic. Allah este mulțumit de ei, iar ei sunt mulțumiți de El.
Aceasta este izbânda cea mare.
Coran 5:119 — fragment*

Intrarea în grădini și dobândirea mulțumirii lui Allah se fac prin sinceritatea față de El. În același înțeles, Allah spune:

﴿فَإِذَا عَزَمَ الْأَمْرُ فَلَوْ صَدَقُوا اللَّهَ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ﴾

*Iar când hotărârea este luată, dacă ar fi sinceri față de Allah, ar
fi mai bine pentru ei.
Coran 47:21 — fragment*

Așadar, reușita, izbăvirea, binele, fericirea și izbânda sunt legate de sinceritatea față de Allah, Măreț și Preaînalt.

Textele cu acest înțeles sunt numeroase. Toate subliniază importanța sincerității și necesitatea de a-i acorda atenție și grijă, precum și faptul că robul nu are izbăvire sau izbândă, în această viață și în Viața de Apoi, decât prin ea.

Un alt lucru care arată măreția rangului sincerității este că ea este un stâlp pe care se întemeiază unicitatea lui Allah în adorare. Tawhîd-ul lui Allah, Măreț și Preaînalt, se întemeiază pe doi stâlpi măreți și pe două temelii trainice: sinceritatea și devotamentul exclusiv. Ibn al-Qayyim, Allah să aibă milă de el, a spus în poemul său Nūniyya:

وَالصِّدْقُ وَالْإِخْلَاصُ رُكْنَا ذَلِكَ التَّوْحِيدِ كَالرُّكْنَيْنِ
لِلْبِنْيَانِ

Sinceritatea și devotamentul exclusiv sunt cei doi stâlpi ai acestui tawhîd, precum cei doi stâlpi ai unei clădiri.³

Așadar, tawhîd-ul lui Allah se întemeiază pe devotamentul exclusiv și pe sinceritate. Deosebirea dintre ele este că devotamentul exclusiv înseamnă a-L avea drept unic țel pe Cel urmărit, adorat și la Care se caută adăpost, fără a-I face vreun asociat și rezervându-I numai Lui adorarea. Sinceritatea, în schimb, înseamnă unificarea voinței și a căutării: strângerea inimii, a râvnei și a hotărârii pentru împlinirea adorării, desăvârșirea și ducerea ei până la capăt, fără a lăsa inima să fie ocupată cu altceva. Devotamentul exclusiv înseamnă unicitatea Celui urmărit, iar sinceritatea înseamnă unitatea voinței. În acest sens, Ibn al-Qayyim spune în Nūniyya:

فَلِوَاحِدٍ كُنْ وَاحِدًا فِي وَاحِدٍ أَعْنِي سَبِيلَ الْحَقِّ وَالْإِيمَانِ

Pentru Unul singur, fii unul singur, pe un singur drum — adică drumul adevărului și al credinței.⁴

Aceștia sunt trei stâlpi pe care se întemeiază credința și de care depinde izbăvirea:

3 Nūniyyat al-Imām Ibn al-Qayyim, p. 219.

4 Sursa precedentă, p. 219.

Primul, în cuvintele sale „pentru Unul singur”: să fii devotat în mod exclusiv, fără a-I face vreun asociat.

Al doilea, în cuvintele sale „fii unul singur”: să fii sincer în râvna, hotărârea, strădania și osteneala ta.

Al treilea, în cuvintele sale „pe un singur drum”: să urmezi calea adevărului și a credinței.

Prin aceste trei lucruri dobândește robul fericirea, reușita, izbânda și izbăvirea în această viață și în Viața de Apoi. De aceea, sinceritatea și devotamentul exclusiv sunt însoțitoare una alteia. Privește alăturarea lor în cuvintele lui Allah:

﴿فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ﴾

Feriți-vă de întinăciunea idolilor și feriți-vă de vorba mincinoasă.

Coran 22:30 — fragment

Ferirea de întinăciune se face prin păstrarea devotamentului exclusiv, iar ferirea de vorba mincinoasă, prin păstrarea sincerității. Prin acestea două vin izbăvirea și reușita robului în această lume și în cea de apoi.

Ele sunt două condiții pentru acceptarea mărturisirii unicității:
„Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah”. În
 Șaḥīḥ al-Bukhārī, Abū Hurayra, Allah să fie mulțumit de el, a
 relatat:

قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَنْ أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِكَ يَوْمَ
 الْقِيَامَةِ؟ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: لَقَدْ ظَنَنْتُ يَا أَبَا هُرَيْرَةَ
 أَنْ لَا يَسْأَلَنِي عَنْ هَذَا الْحَدِيثِ أَحَدٌ أَوَّلَ مِنْكَ؛ لِمَا
 رَأَيْتُ مِنْ حِرْصِكَ عَلَى الْحَدِيثِ، أَسْعَدُ النَّاسِ بِشَفَاعَتِي
 يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، خَالِصًا مِنْ قَلْبِهِ، أَوْ
 نَفْسِهِ.

S-a spus: „O, Trimis al lui Allah! Cine va avea cea mai mare
 fericire prin mijlocirea ta în Ziua Învierii?” Trimisul lui Allah ﷺ
 a răspuns: „M-am gândit, Abū Hurayra, că nimeni nu mă va
 întreba despre acest hadith înaintea ta, văzând râvna ta pentru
 hadith. Cel mai fericit prin mijlocirea mea în Ziua Învierii va fi
 acela care a spus «Nu există nicio divinitate demnă de adorare în
 afară de Allah» cu devotament exclusiv din inima sa — sau din
 sufletul său.”⁵

5 Relatat de al-Bukhārī, nr. 99 și 6570.

În cele două Șahîh, Anas ibn Mâlik, Allah să fie mulțumit de el, a relatat că Profetul ﷺ, pe când Mu'adh se afla în spatele lui în șa, a spus:

يَا مُعَاذُ بْنُ جَبَلٍ، قَالَ: لَبَّيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَسَعْدَيْكَ،
 قَالَ: يَا مُعَاذُ، قَالَ: لَبَّيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَسَعْدَيْكَ - ثَلَاثًا
 - قَالَ: مَا مِنْ أَحَدٍ يَشْهَدُ أَنَّ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا
 رَسُولُ اللَّهِ، صِدْقًا مِنْ قَلْبِهِ، إِلَّا حَرَّمَهُ اللَّهُ عَلَى النَّارِ.
 قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَفَلَا أُخْبِرُ بِهِ النَّاسَ فَيَسْتَبْشِرُوا؟
 قَالَ: إِذَا يَتَكَلَّمُوا. وَأَخْبِرْ بِهَا مُعَاذُ عِنْدَ مَوْتِهِ تَأْتِمًا.

„O, Mu'adh ibn Jabal!” El a răspuns: „Îți răspund, o, Trimis al lui Allah, și sunt gata să te ascult!” El a spus: „O, Mu'adh!” Acesta a răspuns: „Îți răspund, o, Trimis al lui Allah, și sunt gata să te ascult!” — de trei ori. El a spus: „Oricine mărturisește că nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah și că Muḥammad este Trimisul lui Allah, cu sinceritate din inima sa, va fi ferit de Allah de Foc.” Mu'adh a spus: „O, Trimis al lui Allah! Să nu-i înștiințez pe oameni, ca să se bucure?” El a răspuns: „Atunci s-ar bizui pe aceasta.” Mu'adh a relatat-o la moartea sa, de teamă să nu păcătuiască ascunzând-o.⁶

În primul hadith a pus drept condiție devotamentul exclusiv, iar în al doilea, sinceritatea.

6 Relatat de al-Bukhārī, nr. 128, căruia îi aparține formularea, și de Muslim, nr. 32.

Cel care nu este devotat în mod exclusiv atunci când spune „Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah” este un asociator, iar cel care nu este sincer în această mărturisire este fățarnic. Allah a spus despre fățarnici:

﴿إِذَا جَاءَكَ الْمُنْفِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ
وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّ الْمُنْفِقِينَ
لَكَاذِبُونَ﴾

Când vin la tine fățarnicii, spun: „Mărturisim că tu ești Trimisul lui Allah.” Allah știe că tu ești Trimisul Său, iar Allah mărturisește că fățarnicii sunt mincinoși.

Coran 63:1

Cuvintele robului „Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah” trebuie să izvorască dintr-o inimă sinceră, pentru ca Allah să le primească de la el și pentru ca el să se numere cu adevărat și în chip sincer printre oamenii acestei mărturisiri. Dacă nu le rostește dintr-o inimă sinceră, ci le spune numai cu limba, ele nu îi vor folosi și nu îl vor face să se numere printre oamenii ei. S-a transmis de la Abū Hurayra și Abū Sa‘īd, Allah să fie mulțumit de ei, că Trimisul lui Allah ﷺ a spus:

﴿إِذَا قَالَ الْعَبْدُ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَلَّهُ أَكْبَرُ، صَدَقَهُ رَبُّهُ،
قَالَ: صَدَقَ عَبْدِي، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا، وَأَنَا أَكْبَرُ، وَإِذَا
قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ، صَدَقَهُ رَبُّهُ، قَالَ: صَدَقَ
عَبْدِي، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا وَحْدِي، وَإِذَا قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

لَا شَرِيكَ لَهُ، صَدَقَهُ رَبُّهُ، قَالَ: صَدَقَ عَبْدِي، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا لَا شَرِيكَ لِي، وَإِذَا قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ لَهُ الْمُلْكُ، صَدَقَهُ رَبُّهُ، قَالَ: صَدَقَ عَبْدِي، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا، لِي الْمُلْكُ وَلِيَ الْحَمْدُ، وَإِذَا قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، صَدَقَهُ رَبُّهُ، وَقَالَ: صَدَقَ عَبْدِي، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِي.

Când robul spune: „Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah și Allah este Cel mai Mare”, Stăpânul său îi adevărește vorbele și spune: „Robul Meu a spus adevărul. Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Mine și Eu sunt Cel mai Mare.” Când spune: „Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah, Singurul”, Stăpânul său îi adevărește vorbele și spune: „Robul Meu a spus adevărul. Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Mine, Singurul.” Când spune: „Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah, Care nu are niciun asociat”, Stăpânul său îi adevărește vorbele și spune: „Robul Meu a spus adevărul. Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Mine și Eu nu am niciun asociat.” Când spune: „Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah; a Lui este stăpânirea”, Stăpânul său îi adevărește vorbele și spune: „Robul Meu a spus adevărul. Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Mine. A Mea este stăpânirea și a Mea este lauda.” Când spune: „Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah; nu există putere și nici tărie decât prin Allah”, Stăpânul său îi adevărește vorbele și spune: „Robul Meu a

spus adevărul. Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Mine și nu există putere și nici tărie decât prin Mine.”⁷

Cugetă la toate acestea: odată cu repetarea mărturisirii unicității „*Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah*”, în acest hadith măreț se repetă cuvintele lui Allah „*Robul Meu a spus adevărul*”. Oprește-te la cuvintele „*Robul Meu*”: această robie atribuită lui Allah, care implică înnobilare, cinstire, har și binefacere, este dobândită numai de cel sincer atunci când spune „*Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah*”. Cât despre cel care le spune cu limba, fără să fie sincer în inima sa, ele nu îi vor folosi. Mai mult, deși le rostește, dacă este lipsit de sinceritate și moare în această stare, el se va număra printre cei aflați în treapta cea mai de jos a Focului.

7 Relatat de al-Tirmidhi în al-Jāmi‘, nr. 3430, de Ibn Mājah în al-Sunan, nr. 3794, și de Ibn Ḥibbān în al-Şaḥīḥ, nr. 851; formularea îi aparține acestuia din urmă.

Așadar, sinceritatea este neapărat necesară în mărturisirea „Nu există nicio divinitate demnă de adorare în afară de Allah”. În această privință oamenii sunt de două feluri: un mincinos care tăgăduiește și un om sincer care adeverește. Allah spune:

﴿فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللَّهِ وَكَذَّبَ بِالْصِّدْقِ إِذْ

جَاءَهُ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ وَالَّذِي جَاءَ

بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِ ۖ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ لَهُمْ مَا

ج يشَاءُونَ عِندَ رَبِّهِمْ ۚ ذَٰلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ﴾

Cine este mai nedrept decât acela care minte despre Allah și tăgăduiește adevărul atunci când vine la el? Oare nu este în Gheena un sălaș pentru necredincioși? Iar cel care a adus adevărul și cel care l-a adevărit, aceștia sunt cei cu frică de Allah. Ei vor avea la Stăpânul lor tot ceea ce doresc. Aceasta este răsplata celor care fac bine.

Coran 39:32-34

Allah a arătat că oamenii sunt de două feluri: un om sincer care adeverește — „cel care a adus adevărul și cel care l-a adevărit” — și un mincinos care tăgăduiește, cel care a tăgăduit adevărul și a mințit despre Allah.

Omul sincer care adeverește, care a adus adevărul și l-a adevărit, este acela a cărui cunoaștere și a cărui faptă sunt drepte. Cunoașterea se îndreaptă prin adevărirea adevărului, iar fapta se îndreaptă prin aducerea sincerității.

Prin aceasta se înțelege și că sinceritatea față de Allah, după cum este o adorare al cărei loc este inima, este și o faptă care se arată prin toate mădulele.

După cum i se cere inimii să fie sinceră, tot astfel i se cere limbii și tot astfel mădulelor. Așa cum inima este descrisă prin sinceritate, și limba este descrisă prin adevăr, și mădulele sunt descrise prin sinceritate.

Un exemplu al descrierii limbii prin adevăr este marea rugăciune din hadithul lui Shaddād ibn Aws, Allah să fie mulțumit de el. El a spus: „Trimisul lui Allah ﷺ mi-a spus:”

يَا شَدَّادُ بْنُ أَوْسٍ، إِذَا رَأَيْتَ النَّاسَ قَدْ اكْتَنَزُوا الذَّهَبَ
وَالْفِضَّةَ، فَاكْنِزْ هَؤُلَاءِ الْكَلِمَاتِ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ
الثَّبَاتَ فِي الْأَمْرِ، وَالْعَزِيمَةَ عَلَى الرَّشْدِ، وَأَسْأَلُكَ
مُوجِبَاتِ رَحْمَتِكَ، وَعَزَائِمَ مَغْفِرَتِكَ، وَأَسْأَلُكَ شُكْرَ
نِعْمَتِكَ، وَحُسْنَ عِبَادَتِكَ، وَأَسْأَلُكَ قَلْبًا سَلِيمًا وَلِسَانًا
صَادِقًا، وَأَسْأَلُكَ مِنْ خَيْرِ مَا تَعَلَّمُ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ
مَا تَعَلَّمُ، وَأَسْتَغْفِرُكَ لِمَا تَعَلَّمُ، إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ.

O, Shaddād ibn Aws! Când îi vezi pe oameni că au strâns comori de aur și argint, strânge tu drept comoară aceste cuvinte: „O, Allah! Îți cer statornicie în religie și hotărâre pe calea cea dreaptă. Îți cer lucrurile care atrag mila Ta și cele care aduc negreșit iertarea Ta. Îți cer să fiu recunoscător pentru binefacerea Ta și să Te ador cum se cuvine. Îți cer o inimă curată și o limbă care spune adevărul. Îți cer din binele pe care Tu îl cunoști și caut adăpost la Tine de răul pe care Tu îl cunoști. Îți cer iertare pentru cele pe care Tu le cunoști. Tu ești, cu adevărat, Cunoscătorul tuturor celor nevăzute.”⁸

El a spus „o limbă care spune adevărul”. O asemenea limbă este în acord cu inima: cele ascunse și cele văzute, limba și inima, sunt deopotrivă. Omul nu spune cu limba ceea ce nu crede și nu ține drept adevăr în inimă.

Cu prilejul pomenirii acestei mari rugăciuni, trebuie spus că ea cuprinde izbăvire pentru rob, mai ales atunci când inimile se îndreaptă către această lume și sunt ispitite de ea. Profetul ﷺ a atras atenția asupra acestei mari rugăciuni în acest loc, spunând: „Când îi vezi pe oameni strângând comori de aur și argint”; adică atunci când inimile lor se îndreaptă spre această lume, sunt ispitite de ea, iar aceasta ajunge grija lor cea mai mare, hotarul cunoașterii lor și preocuparea care îi absoarbe, strânge tu drept comoară aceste rugăciuni.

Într-adevăr, dacă meditezi la cuprinsul acestor rugăciuni, la cererile înalte și la înțelesurile nobile pe care le conțin, vei vedea că ele cuprind izbăvire pentru rob. Explicarea lor ar necesita multă vreme.

8 Relatat de al-Ṭabarānī în al-Muʿjam al-kabīr, nr. 7135, și în al-Duʿā, nr. 631, și de Abū Nuʿaym în al-Ḥilya, 1/265.

În ceea ce privește descrierea mădularelor prin adevăr și minciună, aceasta apare în hadithul autentic în care Profetul ﷺ a spus:

كُتِبَ عَلَى ابْنِ آدَمَ نَصِيْبُهُ مِنَ الزَّانَا، مُدْرِكُ ذَلِكَ لَا
مَحَالَةَ، فَالْعَيْنَانِ زِنَاهُمَا النَّظْرُ، وَالْأُذُنَانِ زِنَاهُمَا الْإِسْتِمَاعُ،
وَاللِّسَانُ زِنَاهُ الْكَلَامُ، وَالْيَدُ زِنَاهَا الْبَطْشُ، وَالرِّجْلُ
زِنَاهَا الْخَطَا، وَالْقَلْبُ يَهْوَى وَيَتَمَنَّى، وَيُصَدِّقُ ذَلِكَ
الْفَرْجُ وَيُكَذِّبُهُ.

Fiului lui Adam i-a fost scrisă partea sa de adulter, pe care o va întâlni negreșit. Adulterul ochilor este privirea, adulterul urechilor este ascultarea, adulterul limbii este vorbirea, adulterul mâinii este atingerea, iar adulterul piciorului este mersul. Inima pofteste și dorește, iar organul intim adeverește aceasta sau o dezmente.⁹

Astfel, fapta mădularelor este descrisă prin adevăr sau minciună: „iar organul intim adeverește aceasta sau o dezmente”. De aceea, faptele însele sunt de două feluri: fapte sincere și fapte mincinoase.

Când se spune că sinceritatea aduce izbăvirea, înțelesul este că izbăvirea robului stă în sinceritatea inimii în credință, a limbii în rostire și a mădularelor în faptă. Toate acestea trebuie să fie sincere.

9 Relatat de al-Bukhārī, nr. 6243, și de Muslim, nr. 2657, căruia îi aparține formularea, prin Abū Hurayra, Allah să fie mulțumit de el.

Cugetă, în acest sens, la versetul cunoscut printre învățați drept „versetul evlaviei”, cuvintele lui Allah:

﴿لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُولُوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ
وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ ءَامَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ
وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَءَاتَى الْمَالَ عَلَى حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَىٰ
وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنَ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ
وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَءَاتَى الزَّكَاةَ وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا
عَاهَدُوا ۚ وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ
أُولَٰئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا ۚ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ﴾

Evlavia nu stă în a vă întoarce fețele către răsărit sau către apus. Evlavios este acela care crede în Allah, în Ziua de Apoi, în îngeri, în Carte și în profeți; care dă din avere, în ciuda dragostei sale pentru ea, rudelor, orfanilor, sărmanilor, călătorului rămas fără mijloace, celor care cer și pentru eliberarea robilor; care împlinește rugăciunea și dă zakāt-ul. Evlavioși sunt cei care își împlinesc legământul atunci când îl încheie și cei răbdători în lipsuri, în suferință și în vremea luptei. Aceștia sunt cei sinceri și aceștia sunt cei cu frică de Allah.

Coran 2:177

Cuvintele Sale de la sfârșitul versetului, „Aceștia sunt cei sinceri”, se întorc la două lucruri.

Primul: corectitudinea credinței, prin îndreptarea inimilor lor cu temeliile credinței: „Evlavios este acela care crede în Allah, în Ziua de Apoi, în îngerii, în Carte și în profeți”. Acestea sunt temeliile pe care se întemeiază credința. Pentru religie, ele sunt asemenea rădăcinilor pentru copaci și temeliilor pentru clădiri:

﴿أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ

طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ﴾

Oare nu ai văzut cum a dat Allah pilda unui cuvânt bun? El este asemenea unui copac bun, cu rădăcina trainică și ramurile în cer.

Coran 14:24

După cum copacul are o rădăcină pe care trebuie să se sprijine, tot astfel credința are temelii fără de care nu poate sta.

Locul temeliilor credinței este inima. Ele sunt cele pomenite aici: „Evlavios este acela care crede în Allah, în Ziua de Apoi, în îngerii, în Carte și în profeți”.

Credința în Allah ca Stăpân și Creator, credința în Numele Sale cele frumoase și în Înșușirile Sale cele înalte, credința că El este Cel adorat pe drept și că nimeni în afară de El nu este adorat pe drept; rezervarea adorării numai pentru El, închinarea religiei numai Lui, eliberarea de asociere și dezicerea de ea și de oamenii ei.

Credința în îngerii, această mare oștire: credința în numele, însușirile, numărul și însărcinările lor, în mod general acolo unde s-a vorbit în general și în amănunt acolo unde s-a dat lămurire amănunțită, după cum a poruncit Allah și după cum a venit în Sunna Trimisului lui Allah ﷺ.

Credința în Carte înseamnă credința în fiecare Carte pe care Allah a coborât-o asupra fiecărui trimis:

﴿وَقُلْ ءَامَنْتُ بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ مِنْ كِتَابٍ﴾

Și spune: „Cred în orice Carte a coborât Allah.”

Coran 42:15 — fragment

Înseamnă credința că El le-a coborât ca îndrumare pentru lumi și îndreptare pentru robi, că ele cuprind adevărul și călăuzirea, că cel care crede în ele izbândește și este fericit, iar cel care nu crede este dezamăgit și pierde.

Credința în profeții pe care Allah i-a trimis ca vestitori ai veștii bune și ca avertizatori: omul să creadă în fiecare trimis pe care Allah l-a trimis și să-l adeverească; să creadă că el a transmis limpede mesajul, că nu a lăsat niciun bine fără să-și îndrume comunitatea către el și niciun rău fără s-o avertizeze de el.

Credința în Ziua de Apoi, ziua făgăduită, Ziua Răsplății și a Socotelii: ea cuprinde tot ceea ce va fi după moarte, precum și credința în amănuntele legate de acea zi, care au venit în Carte și în Sunna.

Toate acestea sunt convingeri al căror loc este inima.

Al doilea lucru: îndreptarea faptelor, prin buna supunere și predare față de Allah, Binecuvântat și Preaînalt, săvârșind ceea ce El a legiuit și îndepărtându-te de ceea ce El a oprit. Toate acestea țin de sinceritatea robului față de Allah, Măreț și Preaînalt.

De aceea, împlinirea rugăciunii, darea zakât-ului și săvârșirea tuturor îndatoririlor islamului poruncite robului sunt semne ale sincerității față de Allah. Starea lui în adorare și în îndeplinirea îndatoririlor nu trebuie să fie una selectivă, astfel încât să îndeplinească dintre îndatoriri numai ceea ce îi place sufletului său, iar ceea ce nu îi place să nu facă! Aceasta nu este dintre semnele celor sinceri față de Allah.

Se înțelege astfel că sinceritatea față de Allah este cunoaștere și faptă, credință și Lege. Sinceritatea față de Allah nu este ceva aflat în inimă fără să aibă vreun efect asupra mădulelor robului. Dimpotrivă, sinceritatea față de Allah, Măreț și Preaînalt, este îndreptare în lăuntru și în afară, în ascuns și la vedere. Acest înțeles este lămurit de cuvintele Profetului nostru cel nobil – binecuvântarea, pacea și binefacerile lui Allah fie asupra lui:

أَلَا وَإِنَّ فِي الْجَسَدِ مُضْغَةً، إِذَا صَلَحَتْ صَلَحَ الْجَسَدُ كُلُّهُ، وَإِذَا فَسَدَتْ فَسَدَ الْجَسَدُ كُلُّهُ، أَلَا وَهِيَ الْقَلْبُ.

*Luați aminte! În trup se află o bucată de carne: dacă ea este dreaptă, întregul trup este drept, iar dacă ea se strică, întregul trup se strică. Luați aminte! Ea este inima.*¹⁰

Acest hadith arată că îndreptarea inimii prin sinceritatea față de Allah, Binecuvântat și Preaînalt, se răsfrânge asupra limbii omului, care ajunge o limbă adevărată, și asupra mădulelor robului, care sunt sincere în împlinirea ascultării de Allah.

¹⁰ Relatat de al-Bukhārī, nr. 52, și de Muslim, nr. 1599, prin al-Nu‘mān ibn Bashīr, Allah să fie mulțumit de el.

De asemenea, din acest verset se înțelege că toate faptele mădularelor și rânduilele văzute ale islamului sunt manifestări ale sincerității față de Allah, dacă izvorăsc din inima omului și el nu le face de ochii lumii. Cugetă, ca exemplu, la ceea ce ‘Abd Allāh ibn ‘Amr, Allah să fie mulțumit de ei, a relatat de la Profetul ﷺ: într-o zi a pomenit rugăciunea și a spus:

مَنْ حَافِظَ عَلَيْهَا كَانَتْ لَهُ نُورًا، وَبُرْهَانًا، وَنَجَاةٌ يَوْمَ
الْقِيَامَةِ، وَمَنْ لَمْ يُحَافِظْ عَلَيْهَا لَمْ يَكُنْ لَهُ نُورٌ، وَلَا
بُرْهَانٌ، وَلَا نَجَاةٌ، وَكَانَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَعَ قَارُونَ،
وَفِرْعَوْنَ، وَهَامَانَ، وَأُبَيِّ بْنِ خَلْفٍ.

Cine o păzește va avea prin ea lumină, dovadă și izbăvire în Ziua Învierii. Cine nu o păzește nu va avea lumină, dovadă sau izbăvire, iar în Ziua Învierii va fi împreună cu Qārūn, Faraon, Hāmān și Ubayy ibn Khalaf.¹¹

Aceștia patru sunt căpetenii și stâlpi ai necredinței. Ubayy este singurul dintre asociații pe care Profetul ﷺ l-a ucis cu mâna sa; nici înainte, nici după el nu a ucis pe altcineva. Partea avută în vedere din acest hadith este: „Cine o păzește va avea prin ea lumină, dovadă și izbăvire”. „Dovadă” înseamnă o dovadă a sincerității sale în credință. Asemenea ei sunt cuvintele Profetului ﷺ:

11 Relatat de Aḥmad în al-Musnad, nr. 6576, de al-Dārimī în al-Sunan, nr. 2763, și de al-Ṭabarānī în al-Muḥjam al-kabīr, nr. 163 și 14746.

وَالصَّدَقَةُ بُرْهَانٌ.

Milostenia este o dovadă.¹²

Rugăciunea este o îndatorire dintre îndatoririle islamului și un stâlp dintre stâlpii lui cei măreți. A fost numită šalāh pentru că este o legătură între rob și Allah. Cel care părăsește rugăciunea taie această legătură, iar cel care pierde rugăciunea va pierde cu atât mai mult celelalte lucruri.

Dacă meditezi la coborârea îndatoririlor asupra Profetului nostru — binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui —, vei vedea că primul lucru care i-a fost impus Profetului ﷺ a fost tawhîd-ul. Versetele cu care a fost trimis și prin care a devenit trimis sunt cuvintele lui Allah:

يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ قُمْ فَأَنْذِرْ وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ
وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ

O, tu, cel învelit! Ridică-te și avertizează! Pe Stăpânul tău mărește-L! Veșmintele tale curăță-le! Și de întinăciune depărtează-te!

Coran 74:1-5

Astfel i-a poruncit tawhîd-ul, devotamentul exclusiv și dezicerea de asociere. A continuat să cheme la tawhîd timp de zece ani întregi, fără să-i fi fost coborâtă altă îndatorire în afară de tawhîd. După ce a împlinit zece ani întregi, a fost înălțat — binecuvântarea și pacea fie asupra lui — deasupra celui de-al șaptelea cer și i-a fost impusă rugăciunea: cincizeci de rugăciuni, apoi reduse la cinci rugăciuni în fiecare zi și noapte. Au rămas cinci în faptă și cincizeci în răsplată. Lucrurile au rămas astfel până când a emigrat la Medina și a stat acolo doi ani. Apoi i-au

¹² Relatat de Muslim, nr. 223, prin Abū Mālik al-Ash‘arī, Allah să fie mulțumit de el.

fost impuse postul și zakât-ul, în al doilea an de după emigrare. Apoi, la șapte ani după impunerea postului și a zakât-ului, în al nouălea an de după emigrare, a fost impus pelerinajul. Cu toate acestea, vezi unii oameni care fac pelerinajul, dar nu se roagă! Au înțeles aceștia, cu adevărat, islamul?!

Ba chiar vezi oameni care fac pelerinajul și săvârșesc lucruri care anulează tawhîd-ul și dărâmă religia, îndreptându-se în rugăciune către altcineva în afară de Allah. Îl vezi făcând pelerinajul, dar în timpul lui cere ajutor de la altcineva în afară de Allah, caută izbăvire la altcineva în afară de Allah și cere de la altcineva în afară de Allah vindecarea și îndreptarea treburilor sale. Oare acesta a împlinit religia pentru Allah așa cum i s-a poruncit?! Oare a împlinit sinceritatea în robia față de Allah, Măreț și Preaînalt, prin rezervarea faptelor numai pentru Allah și prin sinceritatea urmăririi Trimisului lui Allah ﷺ?!

De aceea, sinceritatea față de Allah, Bindecuvântat și Preaînalt, înseamnă îndreptarea inimii robului prin tawhîd, credință, devotament exclusiv, supunere și iubire față de Allah, prin ascultare și împlinirea poruncii Sale.

Atunci când sinceritatea robului față de Allah este adevărată și inima sa este sinceră față de Allah, măduarele se vor îndrepta negreșit odată cu îndreptarea inimii. Măduarele nu se pot abate de la ceea ce voiesc inimile. Orice stricăciune care se arată în mădule, fie în limbă, fie în celelalte părți ale trupului, se întoarce la o stricăciune în inimă, la un neajuns al ei și la slăbiciunea sincerității ei față de Allah și a îndreptării sincere către El.

Toate acestea subliniază însemnătatea sincerității față de Allah și măreția ei. Robul trebuie să fie sincer față de Allah și să nu fie răpit de ispitele, distracțiile și numeroasele preocupări ale acestei lumi. Dacă omul este ispitit de ele, acestea îl abat de pe drumul sincerității față de Allah către poteci strâmbe, căi deviate și drumuri întortocheate, care îl duc la pieire. La început le socotește frumusețe, podoabă și un bine pe care îl dobândește, deși ele sunt asemenea unui miraj pe o câmpie, pe care omul însetat îl crede apă, până când, ajuns la el, nu găsește nimic. Toate acestea îl abat

pe om de la sinceritatea față de Allah către numeroase căi care se depărtează de drumul cel drept al lui Allah.

Acest înțeles a venit în hadithul relatat de imamul Aḥmad în al-Musnad și de alții, prin al-Nawwās ibn Samʿān al-Anṣārī, Allah să fie mulțumit de el, potrivit căruia Profetul ﷺ a spus:

ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا، وَعَلَى جَنْبَيْ الصِّرَاطِ
سُورَانِ فِيهِمَا أَبْوَابٌ مُفْتَحَتٌ، وَعَلَى الْأَبْوَابِ سُورٌ
مُرْخَاةٌ، وَعَلَى بَابِ الصِّرَاطِ دَاعٍ يَقُولُ: أَيُّهَا النَّاسُ
ادْخُلُوا الصِّرَاطَ جَمِيعًا، وَلَا تَتَعَرَّجُوا، وَدَاعٍ يَدْعُو مِنْ
فَوْقِ الصِّرَاطِ، فَإِذَا أَرَادَ يَفْتَحُ شَيْئًا مِنْ تِلْكَ الْأَبْوَابِ،
قَالَ: وَيْحَكَ لَا تَفْتَحْهُ، فَإِنَّكَ إِنْ تَفْتَحْهُ تَلْجَهُ، وَالصِّرَاطُ
الْإِسْلَامُ، وَالسُّورَانِ: حُدُودُ اللَّهِ، وَالْأَبْوَابُ الْمَفْتَحَةُ:
مَحَارِمُ اللَّهِ، وَذَلِكَ الدَّاعِي عَلَى رَأْسِ الصِّرَاطِ: تَكَاثُرُ
اللَّهِ، وَالدَّاعِي مِنْ فَوْقِ الصِّرَاطِ: وَاعِظُ اللَّهِ فِي قَلْبِ
كُلِّ مُسْلِمٍ.

Allah a dat pilda unui drum drept. Pe cele două laturi ale drumului se află două ziduri în care sunt uși deschise, iar peste uși sunt lăsate perdele. La intrarea pe drum se află un chemător care spune: „O, oameni! Intrați cu toții pe drum și nu vă abateți!”

Un alt chemător cheamă de deasupra drumului. Când cineva vrea să deschidă vreuna dintre acele uși, el spune: „Vai ție! N-o deschide, căci dacă o deschizi vei intra prin ea!” Drumul este islamul, cele două ziduri sunt hotarele lui Allah, ușile deschise sunt cele oprite de Allah, chemătorul de la capătul drumului este Cartea lui Allah, iar chemătorul de deasupra drumului este povățuitorul lui Allah din inima fiecărui musulman.¹³

Această mare pildă ne arată piatra de încercare în această privință. Prin ea se vede măsura sincerității robului în mersul său pe acest drum și în statornicirea lui pe el, ori faptul că nu trece această încercare, după cum s-a arătat în versetul nobil:

﴿وَلَقَدْ فْتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ^ص فَلْيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا
وَلْيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ﴾

Noi i-am încercat pe cei de dinaintea lor. Allah îi va cunoaște, desigur, pe cei sinceri și îi va cunoaște, desigur, pe cei mincinoși.
Coran 29:3

Cel care înaintează către Allah și către dobândirea mulțumirii Sale este asemenea unui om care merge pe un drum drept. Dacă își continuă mersul fără abatere, aceasta dovedește sinceritatea sa, iar el ajunge la mulțumirea lui Allah și în Paradis. Pe ambele laturi ale acestui drum sunt uși peste care sunt lăsate perdele. Este știut că o ușă fără lacăt nu are nevoie de strădanie ca să fie deschisă și nu cere efort sau timp. Acestea sunt numeroase uși care îl scot pe om de pe calea sincerității față de Allah.

¹³ Relatat de Aḥmad în al-Musnad, nr. 17634, căruia îi aparține formularea, de al-Tirmidhī în al-Jāmi‘, nr. 2859, de al-Nasā’ī în al-Sunan al-kubrā, nr. 11169, și de al-Ḥākim în al-Mustadrak, nr. 245.

Așadar, robul are nevoie să se lupte cu sufletul său și să ceară ajutorul Stăpânului. Allah spune:

﴿وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ
الْمُحْسِنِينَ﴾

*Pe cei care se străduiesc pentru Noi îi vom călăuzi, desigur, pe
căile Noastre. Allah este, cu adevărat, alături de cei care fac bine.*
Coran 29:69

Iar Profetul ﷺ spune:

اِحْرَضْ عَلَى مَا يَنْفَعُكَ، وَاسْتَعِنْ بِاللَّهِ، وَلَا تَعْجِزْ.

*Stăruie în ceea ce îți folosește, cere ajutorul lui Allah și nu fi
neputincios!¹⁴*

Există aici un înțeles subtil pe care se cuvine să-l amintim: în
Coran, cinci lucruri au fost puse în legătură cu sinceritatea —
intrarea sinceră, ieșirea sinceră, meritul adevărat, pomenirea
adevărată și locul adevărului.

1 și 2. Intrarea sinceră și ieșirea sinceră apar în cuvintele
lui Allah, Binecuvântat și Preaînalt:

﴿وَقُلْ رَبِّ ادْخِلْنِيْ مُدْخَلَ صِدْقٍ وَأَخْرِجْنِيْ مَخْرَجَ
صِدْقٍ﴾

*Și spune: „Stăpâne, fă-mă să intru cu o intrare sinceră și să ies cu
o ieșire sinceră.”*

Coran 17:80 — fragment

3. Meritul adevărat apare în cuvintele Sale:

14 Relatat de Muslim, nr. 2664, prin Abū Hurayra, Allah să fie mulțumit de el.

﴿وَبَشِّرِ الَّذِينَ ءَامَنُوا أَنَّ لَهُمْ قَدَمَ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ﴾

Și dă-le veste bună celor care au crezut că au la Stăpânul lor un merit adevărat.

Coran 10:2 — fragment

4. Pomenirea adevărată apare în rugăciunea lui Ibrăhîm:

﴿وَأَجْعَلْ لِّي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ﴾

Și dă-mi o pomenire adevărată printre cei de mai târziu.

Coran 26:84

5. Locul adevărului apare în cuvintele Sale din ultimul verset al surei al-Qamar:

﴿فِي مَقْعَدِ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِكٍ مُّقْتَدِرٍ﴾

Într-un loc al adevărului, lângă un Stăpân Atotputernic.

Coran 54:55

Aceste cinci lucruri puse în legătură cu sinceritatea în Coran se țin unele de altele. Sunt asemenea unui șirag prețios în care fiecare mărgea duce la următoarea și o leagă de ea. Începutul este intrarea sinceră și ieșirea sinceră: robul să fie, în mișcările, deplasările, intrarea, ieșirea, plecarea și întoarcerea sa, cu ajutorul lui Allah, pentru Allah și potrivit poruncii lui Allah. Dacă robul se ține de aceasta, el își trimite înainte un lucru mareț, prin care își va afla izbăvirea în Ziua întâlnirii cu Allah: meritul adevărat. Unul dintre cele mai frumoase înțelesuri date expresiei „*merit adevărat*” este: fapte bune pe care Allah le-a dat izbândă să le trimită înainte în această viață:

﴿وَقَدِّمُوا لَأَنفُسِكُمْ﴾

Și trimiteți înainte pentru voi înșivă.

Coran 2:223 — fragment

Prezența sa în această lume este o ocazie de a trimite înainte din binele pe care îl va găsi la Allah în Ziua Învierii. Această sinceritate aduce ca rod, în viața de aici, o pomenire adevărată printre oameni: amintire bună, laudă frumoasă și recunoașterea faptelor de seamă și a virtuților omului. Câți oameni nu a luat Allah cu veacuri în urmă, iar oamenii nu încetează, în scurgerea zilelor și trecerea nopților, să-i pomenească, să-i laude, să se folosească de ei și să-i amintească de bine! Nobilii companioni au partea cea mai bogată și cea mai mare din aceasta. Este o veste bună primită încă în viața de aici. Iar în Viața de Apoi, pentru aceștia este locul adevărului la Allah:

﴿فِي مَقْعَدِ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِكٍ مُّقْتَدِرٍ﴾

Într-un loc al adevărului, lângă un Stăpân Atotputernic.

Coran 54:55

Astfel, aceste cinci lucruri puse în legătură cu sinceritatea sunt legate unele de altele. Fiecare conduce la următorul și duce către el. Izbândă se află numai în mâna lui Allah, Binecuvântat și Preaînalt, fără asociat. Numai El este Cel care ajută și Cel care dă izbândă cui voiește dintre robii Săi să fie sincer față de El. Nu există putere și nici tărie decât prin El.

Un alt semn al sincerității față de Allah este ca grija cea mai mare a omului să fie Viața de Apoi. Nu este un semn al sincerității față de Allah ca grija lui cea mai mare să fie această lume, astfel încât să nu lase pentru Viața de Apoi decât ceea ce îi prisosește din timp. În rugăciunea transmisă de la Profetul nostru ﷺ se spune:

وَلَا تَجْعَلِ الدُّنْيَا أَكْبَرَ هَمًّا، وَلَا مَبْلَغَ عِلْمًا.

Nu face din această lume grija noastră cea mai mare, nici hotarul cunoașterii noastre.¹⁵

15 Relatat de al-Tirmidhî în al-Jāmi‘, nr. 3502, de al-Nasā‘î în ‘Amal al-yawm wa-l-layla, nr. 401, de Ibn al-Sunnî în ‘Amal al-yawm wa-l-layla, nr. 446, și de al-Bazzār în al-Musnad, nr. 5989.

Printre oameni sunt unii care, întrebați despre anumite subtilități și amănunte ale treburilor lumești, le stăpânesc și le cunosc în chip desăvârșit; dar dacă sunt întrebați despre unele dintre îndatoririle pentru care au fost creați și aduși la existență, nu le cunosc. Allah a spus despre necredincioși:

﴿يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غَافِلُونَ﴾

Ei cunosc numai cele văzute ale vieții lumești, iar de Viața de Apoi sunt nepăsători.

Coran 30:7

Nu ține de sinceritatea față de Allah ca omul să fie, în această viață, într-o asemenea stare încât să nu cunoască îndatoririle pentru care a fost creat. S-a arătat deja că adevărata sinceritate față de Allah se împlinește prin cunoașterea religiei — credință și Lege — și prin ascultare, împlinire și supunere față de Allah. Cu cât omul sporește în cunoașterea religiei sale și în punerea ei în practică, cu atât îi sporește sinceritatea.

De aceea, cea mai înaltă treaptă în religie este șiddiqiyya, treapta sincerității depline, care urmează imediat după treapta profeților:

﴿وَمَن يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصَّدِيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا﴾

Cei care ascultă de Allah și de Trimis vor fi împreună cu aceia pe care Allah i-a coplesit cu harul Său: profeții, cei pe deplin sinceri, martirii și cei drepecți. Și ce buni însoțitori sunt aceștia!

Coran 4:69

Cel mai bun om al acestei comunități — comunitatea lui Muḥammad ﷺ — este Abū Bakr al-Ṣiddīq, Allah să fie mulțumit de el. El a devenit cunoscut prin această măreață însușire și este cel mai bun dintre toți oamenii, după profeți, din toate comunitățile. El nu este doar cel mai bun din comunitatea lui Muḥammad ﷺ, ci cel mai bun dintre oamenii tuturor comunităților, după profeți. În comunitățile profeților nu este nimeni mai bun decât Abū Bakr al-Ṣiddīq. Profetul — binecuvântarea și pacea fie asupra lui — a spus într-un hadith autentic:

أَبُو بَكْرٍ وَعُمَرُ سَيِّدَا كَهُولِ أَهْلِ الْجَنَّةِ مِنَ الْأَوَّلِينَ
وَالْآخِرِينَ، مَا خَلَا النَّبِيَّ وَالْمُرْسَلِينَ.

*Abū Bakr și ʿUmar sunt cei doi frunțași ai bărbaților maturi dintre locuitorii Paradisului, dintre cei dintâi și cei de pe urmă, cu excepția profeților și a trimișilor.*¹⁶

Aici este un lucru la care trebuie să ia aminte cel care a rămas lipsit de sprijin dintre cei ce se revendică de la această religie, dar îl atacă dimineața și seara pe cel pe deplin sincer al comunității. Unde este sinceritatea față de Allah? Unde este adevărata îndreptare și adevărata credință în Allah, Binecuvântat și Preaînalt?!

Dacă celui mai bun al comunității și celui pe deplin sincer al ei nu i se recunoaște rangul, ci este atacat cu cea mai mare înverșunare, iar unii îl ponegresc în chipul cel mai grav, unde este sinceritatea lor adevărată față de Allah, dacă aceasta este atitudinea lor față de cel mai înalt în sinceritate din comunitate?! Unde este adevărata sinceritate, dacă acela pe deplin sincer al comunității și frunțașul ei este atacat?!

16 Relatat de al-Tirmidhī, nr. 3665 și 3666, de Ibn Mājah, nr. 95, de Aḥmad, nr. 602, și de alḥii. Al-Albānī l-a declarat autentic în al-Ṣaḥīḥa, nr. 824.

Sinceritatea față de Allah este un lucru pe care nobilii companionii l-au împlinit:

﴿مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَنهَمُ
 مِّن قَضَىٰ نَجْوَىٰ وَمِنْهُمْ مَّن يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا
 لِيَجْزِيَ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ الْمُنْفِقِينَ إِن
 شَاءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا﴾

Printre credincioși sunt bărbați care au fost sinceri în legământul făcut cu Allah: unii și-au împlinit legământul, iar alții încă așteaptă, fără să fi schimbat nimic. Pentru ca Allah să-i răsplătească pe cei sinceri pentru sinceritatea lor și să-i pedepsească pe fățarnici, dacă voiește, sau să primească pocăința lor. Allah este, cu adevărat, Iertător, Îndurător.

Coran 33:23-24

Îi este de ajuns omului, ca virtute, cinste și sinceritate față de Allah, să aibă o inimă curată față de companionii și să meargă pe calea lor. Allah a spus:

﴿وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ
 اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَنٍ﴾

Cei dintâi înaintași dintre emigranți și ajutoare și cei care i-au urmat întru bine.

Coran 9:100 — fragment

El a mai spus:

﴿وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ
غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصْلِهِ ۚ جَهَنَّمَ
وَسَاءَتْ مَصِيرًا﴾

Iar pe acela care se împotrivește Trimisului, după ce călăuzirea i s-a arătat limpede, și urmează altă cale decât cea a credincioșilor, îl vom lăsa pe calea pe care a ales-o și îl vom arde în Gheena. Și ce rău sfârșit!

Coran 4:115

În numeroase versete din Coran, Allah, Măreț și Preaînalt, a vestit mulțumirea Sa față de ei și mulțumirea lor față de El. Mai mult, i-a lăudat în Tora și în Evanghelie înainte de a fi fost creați.

Preaînaltul a spus în ultimul verset al surei al-Faṭḥ:

﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ ۚ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ
رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ ۖ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ
وَرِضْوَانًا ۖ سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِّنْ أَثَرِ السُّجُودِ ۚ ذَٰلِكَ
مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ ۖ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ

شَطَهُ فَأَزَرَهُ فَأَسْتَغَلَّ فَأَسْتَوَىٰ عَلَىٰ سَوْقِهِ ۖ يَعَجَب
الزُّرَّاعَ لِيُغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ ﴿٤٩﴾

Muhammad este Trimisul lui Allah. Cei care sunt împreună cu el sunt aspri față de necredincioși și milostivi între ei. Îi vezi plecându-se și prosternându-se, căutând har de la Allah și mulțumirea Lui. Semnul lor este pe chipurile lor, din urma prosternării. Aceasta este descrierea lor în Tora. Iar descrierea lor în Evanghelie este asemenea unui lăstar care își dă mugurii, îi întărește, apoi crește viguros și se înalță pe tulpinile lui, spre încântarea semănătorilor, pentru a-i înfuria prin ei pe necredincioși.

Coran 48:29 — fragment

Aceasta este o frumoasă laudă adusă de Stăpânul lumilor nobililor companioni, înainte ca picioarele lor să fi călcat pământul și înainte să fi fost creați. În Coran sunt numeroase versete care îi laudă pe companioni. Dacă inima unui om este atinsă de ură față de ei, el nu este sincer față de Allah și nici sincer în credința sa în Coran. Cum poate fi sincer în credința în Allah și în Coran acela a cărui inimă este plină de ură față de cei mai buni dintre aceia pe care Allah i-a laudat în Coran?!

De aceea, atunci când Allah i-a lăudat pe companionii, emigranți și ajutoare, a spus:

﴿لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ
يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ﴾

Sărmanilor emigranți, care au fost alungați din casele și din averile lor, căutând har de la Allah și mulțumirea Lui și sprijinindu-L pe Allah și pe Trimisul Său. Aceștia sunt cei sinceri.

Coran 59:8

Aceasta este o mărturie a Stăpânului lumilor despre sinceritatea emigranților. Apoi a spus despre ajutoare:

﴿وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ
هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِّمَّا أُوتُوا
وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ
شَخْصًا نَفْسَهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾

Iar cei care s-au statornicit în sălaș și în credință înaintea lor îi iubesc pe cei care au emigrat la ei, nu simt în piepturile lor nicio pizmă pentru ceea ce li s-a dat acestora și îi pun mai presus de ei înșiși, chiar dacă sunt în lipsuri. Cei păziți de zgârcenia propriului suflet sunt cei care izbâdesc.

Coran 59:9

Apoi a pomenit starea celor sinceri care au venit după ei, dintre oamenii credinței sincere, spunând:

﴿وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا
وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا
غِلًّا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ﴾

Iar cei care au venit după ei spun: „Stăpâne al nostru! Iartă-ne pe noi și pe frații noștri care ne-au întrecut în credință și nu pune în inimile noastre ură față de cei care au crezut! Stăpâne al nostru! Tu ești, cu adevărat, Plin de bunătate, Îndurător!”

Coran 59:10

Dacă în inima omului este ură față de cei despre care Allah a spus „Aceștia sunt cei sinceri”, cât de departe este el de adevărata sinceritate față de Allah și de adevărata sinceritate a Cărții Sale coborâte și a Profetului Său trimis!

De aceea, atunci când vorbim despre sinceritatea față de Allah, pentru împlinirea acestei trepte este neapărată întoarcerea la viața plină de slavă a primei generații, companionii Profetului ﷺ. Cu cât cineva seamănă mai mult cu ei, cu atât este mai aproape de sinceritatea față de Allah. Cel care este departe de această treaptă și în a cărui inimă este ură față de companionii Profetului ﷺ a pus un zid între sine și adevărata sinceritate față de Allah.

Atacarea companionilor înseamnă atacarea religiei înseși, căci „atacarea transmițătorului este atacarea celor transmise”. Prin aceasta se înțelege că atacarea companionilor Profetului ﷺ este o piedică deplină și un obstacol între om și împlinirea sincerității față de Allah. Cei care ne-au transmis adevărata sinceritate față de Allah sunt companionii Profetului ﷺ. Dacă îi atacă, cum poate omul să îplinească sinceritatea față de Allah, după ce i-a atacat pe cei care i-au transmis-o?!

Abū Zur‘a al-Rāzī, Allah să aibă milă de el, a spus:

إِذَا رَأَيْتُمُ الرَّجُلَ يَنْتَقِصُ أَحَدًا مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ ﷺ
فَاعْلَمُوا أَنَّهُ زَنْدِيقٌ؛ لِأَنَّ الدِّينَ حَقٌّ، وَالْقُرْآنَ حَقٌّ، وَإِنَّمَا
أَدَّى إِلَيْنَا ذَلِكَ الصَّحَابَةُ.

*Dacă vedeți un om care îl disprețuiește pe vreunul dintre
companionii Profetului ﷺ, să știți că este un eretic, căci religia
este adevăr, Coranul este adevăr, iar cei care ni le-au transmis
sunt companionii.¹⁷*

Cugetă aici la cuvintele lui Allah:

﴿فَلَوْ صَدَقُوا اللَّهَ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ﴾

*Dacă ar fi sinceri față de Allah, ar fi mai bine pentru ei.
Coran 47:21 — fragment*

Vei vedea adevăratul bine pe care îl dobândești la Allah și faptul
că este legat de sinceritatea ta față de El. Ori de câte ori ești sincer
față de Allah dobândești binele. Nu se dobândește binele decât
prin sinceritatea față de Allah. Allah a spus:

﴿كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ﴾

*Voi sunteți cea mai bună comunitate adusă pentru oameni.
Coran 3:110 — fragment*

17 Relatat de al-Khaṭīb al-Baghdādī în al-Kifāya, p. 49.

Companionii intră în primul rând sub înțelesul acestui verset. Profetul ﷺ a spus:

خَيْرُ النَّاسِ قَرْنِي، ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُ، ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ.

*Cei mai buni oameni sunt cei din generația mea, apoi cei care vin după ei, apoi cei care vin după ei.*¹⁸

Fără îndoială, companionii au împlinit această treaptă în cea mai bună stare și în cel mai ales rang. Cât de mare este binele lor și cât de înaltă este poziția lor!

După cum este limpede, subiectul este mare și vast, un subiect măreț și de o însemnătate deosebită. Cu toții avem o nevoie stringentă să-i acordăm grijă și atenție, pentru a dobândi prin aceasta izbăvirea și izbânda în Ziua în care Îl vom întâlni pe Allah.

Îi cer lui Allah, Cel Generos, Stăpânul Tronului măreț, prin Numele Sale cele frumoase și prin Înșușirile Sale cele înalte, să ne dea tuturor izbândă să rostim cuvintele drepte și să săvârșim faptele bune pe care El le iubește și de care este mulțumit; să ne îndrepte toate treburile, să nu ne lase în seama noastră nici cât o clipire și să ne ierte pe toți. El aude rugăciunea, El este Cel în Care se pune nădejdea, El ne este de ajuns și ce bun Ocrotitor este!

Allah să trimită binecuvântarea și pacea Sa asupra robului și Trimisului Său, Profetul nostru Muḥammad, precum și asupra familiei sale și a tuturor companionilor săi.

18 Relatat de al-Bukhārī, nr. 2652 și 3651, și de Muslim, nr. 2533, prin Ibn Mas'ūd, Allah să fie mulțumit de el.

EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Sinceritatea față de Allah

Sinceritatea față de Allah privește inima, cuvintele și faptele. O chemare întemeiată pe Coran și Sunna la credință dreaptă, statornicie și urmarea pildei companionilor.

Autor: ‘Abd al-Razzāq al-Badr

Traducere în limba română

Institutul Tawhid

INSTITUTUL TAWHID

tawhid.ro